

[Godskesen.]

slaaede Maade. Udvalget tiltræder derfor Lovforslagets Hovedindhold.

Der hersker ogsaa Enighed om, at Udgifterne tilvejebringes ved Udstedelse af Statsobligationer. Diskussionen i Udvalget har egentlig kun drejet sig om den allersidste Linie i Lovforslaget, i § 3, hvor det siges, at Statsobligationerne ikke maa udbydes til en højere Rente end 5 pCt. Man er endda fuldkommen enig om, at det er rigtigt at forlade denne Bestemmelse, man er enig om, at paa en Tid, hvor Statsmagtens Bestræbelser gaar ud paa at sætte Renten ned, og man haaber paa et gunstigt Udfald af disse Bestræbelser, vilde det være urigtigt ligefrem at give Anvisning paa en Rente af 5 pCt., da det kunde bibringe Folk den Tro, at det var den Rente, de skulde have. Det vilde hemme den højtærede Finansministers selvfølgelige Bestræbelser for at opnaa en saa billig Rente som muligt. For saa vidt har Udvalget altsaa været enigt. Men en lille Unighed er kommet frem med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvad man skal sætte i Stedet.

Et Flertal, hvortil jeg hører, mener, at man ikke skal sætte noget i Stedet. At sætte et andet Tal, der maatte antages at ligge højere end den Rente, der eventuelt vil kunne opnaas paa Markedet, vilde være urigtigt af ganske de samme Grunde, som jeg anførte med Hensyn til Tallet 5. Men det vilde paa den anden Side heller ikke være rigtigt at sætte et Tal, der laa under den Rente, som Markedet betinger. Thi hverken den højtærede Regering eller dette høje Ting er jo desværre Herre over Rentens Størrelse. Den beror paa Konjunkturerne, man er nødt til at betale den Rente, som er nødvendig, for at man kan faa det Laan, man vil have. Det vil derfor være et Slag i Luften at sætte et Tal, som er under den Rente, som Konjunkturerne betinger. Flertallet har under Hensyn hertil ment, at det var rigtigst helt at stryge denne Bestemmelse om en vis Grænse opad for Renten. Forholdet bliver da det, at det overlades til den højtærede Finansminister paa eget Ansvar at optage Laanet paa de gunstigt mulige Vilkaar, medens han ikke bindes ved andet Hensyn end Hensynet til hans Embedspligt og Samvittighed overfor sit Embede og Rigsdagen.

Et Mindretal har imidlertid ment, at man ikke helt bør forlade Begrænsningen, og foreslaar derfor, at man skal blive ved Rentebegrænsningen, men blot sætte 4 i Stedet for 5 som den Procent, der maa

være den højeste. Jeg skal imidlertid ikke komme nærmere ind herpaa, da jeg tør antage, at Mindretallets Ordfører selv vil begrunde dette Forslag. Jeg skal paa Flertallets Vegne anbefale Flertallets Ændringsforslag under Nr. 1, der altsaa gaar ud paa at slette Rentebegrænsningen.

J. V. Christensen: Det er naturligvis rigtigt, som den ærede Ordfører (Godskesen) anførte, at der i Udvalget har været fuldkommen Enighed om at fremme Lovforslaget om Nationalmuseets og Folkemuseets Bygningsforhold, saaledes som det ogsaa maatte ventes efter Forhandlingerne ved første Behandling her i det høje Ting. Det er ogsaa rigtigt, at Forhandlingerne i Udvalget har antaget den Karakter, som blev skildret af den ærede Ordfører. Naar Mindretallet imidlertid maa anbefale det under Nr. 2 stillede Ændringsforslag, sker det ud fra den Betragtning, at vel anerkender vi, at de tre andre Partier har vist en vis Imødekommenhed overfor Venstres Krav, som de tre Partier ikke tog Hensyn til i det andet høje Ting, hvor Venstre forgæves advarede mod at sætte Tallet 5 som Maksimumsrente for det paa-tænkte Statslaan; i dette høje Ting er de tre Partier, der ogsaa var enige i det andet høje Ting, og den højtærede Minister gaaet med til at slette Tallet; men man har ikke — og det forekommer mig beklageligt — været at formaa til at gaa med til at angive Maksimumstallet for en lavere Rente. Vi maa fra Venstres Side beklage dette. At de Konservative, som er imod en lovmæssig Rentenedsættelse, ikke har villet have noget Tal angivet, er i og for sig forstaaeligt. Dog forstaar jeg ikke, at det ærede 4de Medlem for 6te Kreds (J. R. Poulsen), der som sluttende sig til L. S.-Bevægelsen er Parthaver i Kravet om Rentens lovmæssige Nedsættelse, kan føle sig tilfredsstillet. Men at Socialdemokratiet og navnlig de Radikale, hvis Presse for ganske nylig atter har angrebet Venstre for Lunkenhed i Rentespørgsmaalet, indtager denne Holdning, maa andre ikke saa lidt.

Det forekommer mig, at der er fire Grunde, som taler for at stemme for Venstres Ændringsforslag. For det første den, at den højtærede Finansminister selv har besluttet Opsigelse af to Statslaan paa henholdsvis 15 og 8 Mill. Kr., Statslaan, der hidtil har været forrentet med 5 og 4½ pCt. Det vil sige, at disse to Statslaan skal konverteres til en lavere Rente. For det andet kan man efter min Mening ikke,